

RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ

Era o zi minunată de vară. La țară grâul se aurea, ovăzul era încă verde, iar fânul era aşezat în căpiête. Berzele se plimbau de colo-colo pe picioarele lor lungi vorbind egipteană, limbă pe care o învățaseră de la mama lor. Pe lângă câmpii și livezi se întindeau păduri mari, iar în mijlocul lor erau lacuri adânci. Acolo, la țară, era nespus de frumos.

Un vechi conac, împrejmuit de un canal adânc și plin cu apă, se înălța sub mângâierea razelor de soare. În jurul conacului și pe malul apei creșteau frunze mari de brusture, atât de mari, că sub cele mai înalte putea sta în picioare un mic copil. Si erau dese de te rătăceai printre ele ca într-o pădure.

În acest loc retras își făcuse cuibul o rață care aștepta cu drag să iasă din ouă micuțele rătuște. Era deja obosită, fiindcă așteptarea ei dura de prea mult timp și rareori o vizita cineva cu care ar fi putut să stea de vorbă. Celorlalte rațe le plăcea mai mult să înnoate în apă decât să urce pe mal și să schimbe câteva vorbe cu ea la umbra frunzelor de brusturi.

Într-o bună zi, în sfârșit, auzi cum crăpă coaja unui ou din care se ivi o rătușcă mică, apoi din alt ou – o altă rătușcă, apoi încă una și încă una și fiecare dintre ele începuse să strige:

– Mac! Mac!

Iar mama lor le salută încântată:

– Mac, mac!

Rătuștele ieșite din strâmtarea ouălor priveau mirate în toate părțile, dar mai ales la frunzele mari și verzi care le înconjurau. Mama-rață le lăsa să privească cât doreau, fiindcă verdele, gândi ea, face bine ochilor.

— Ce mare e lumea! au exclamat rătuștele.

Și pe bune, acum aveau mult mai mult loc decât avuseră când stăteau în ouă.

— Credeti că asta e lumea toată? le răspunse cu drag mama-rață. Voi nu știți cât de mare e grădina! Să mergem să o vedeți! Dar lumea, ea se întinde mult mai departe, dincolo de grădină și de livada preotului, hotarele căroră eu nu le-am trecut niciodată. Sunteți toate? continuă ea ridicându-se de pe cuib. Stați puțin, mai este un ou, cel mai mare ou stă neclintit. Cât o să mai dureze? Am obosit deja să aştept! zise rața și se aşeză înapoi pe ou.

— Ei, cum îți merge? a întrebat o rață bătrână care a venit în vizită.

— O rătușcă încă n-a ieșit, se plânse rața. Nu știu de ce, dar nu mai crapă oul. Dar privește-le pe celelalte, nu-i aşa că sunt cele mai frumoase din lume? Toate ca una seamănă leit cu tatăl lor, iar el n-a venit nici măcar să le vadă.

— Lasă-mă să văd și eu oul care nu mai crapă, precis că e unul de curcă. Am

pătit și eu odată aşa și am avut multe necazuri cu puiul ăla, căci se temea de apă. Măcăiam la el cât mă ținea gâtul, dar fără niciun rost. Ia să-l văd! Da, cu siguranță, e un ou de curcă! Ascultă ce-ți spun, lasă-l aici și du-te de-i învață pe ceilalți copii să înoate.

– Nu, dragă, mai rămân în cuib, a spus rața. Dacă tot am stat atâta timp, cred că mai pot sta puțin.

– Fă cum vrei, a spus rața cea bătrână și a plecat.

Nu a durat mult timp șioul cel mare a crăpat, iar din el se ivi o rătușcă care imediat începu să strige: „Mac, mac!” Era cam mare și urâtă. Mama-rață privind-o gândi dezamăgită: „Este o rătușcă mult prea mare, nu seamănă cu celelalte. Să fie

oare un pui de curcă? Ei bine, în curând vom vedea, oricum e timpul să mergem la râu. Dacă nu va dori să intre în apă, o ajut eu!"

A doua zi era o vreme foarte frumoasă și soarele strălucea peste frunzele mari de brusture. Mama-rață și-a adunat copilașii și au pornit cu toții spre râu. Rață sări prima în apă, apoi îndemnă și rătuștele să vină după ea.

– Mac, mac! strigă ea.

Acestea nu s-au lăsat mult rugate și una după alta au sărit în apă. La început s-au scufundat în apă, dar au ieșit repede la suprafață și au înotat foarte bine. Ele își mișcau lăbuțele cu îndemânare și pluteau lin pe apă. Rătușca cea urâtă tot era în apă înotând alături de celelalte.